Oogpatiëntenverenigingen werken samen in het project Vooruitzicht

Op donderdag 25 januari 2018 kwamen vertegenwoordigers van de Macula Vereniging, De Oogvereniging, Hoornvlies Patiënten Vereniging, het Oogfonds en onze vereniging voor de derde keer bijeen bij PGO Support. Het doel van deze avond was het verkennen van mogelijke toekomstige samenwerkingsmodellen.

Tijdens de avond presenteerden Joos Vaessen en Jolanda van Dijk van PGO Support de volgende vier mogelijke organisatievormen om nader samen te werken: 1) een nieuwe stichting, 2) een coöperatie, 3) een contractueel samenwerkingsverband en 4) een netwerk.

Elke vorm blijkt zowel voor- als nadelen te hebben. Deze werden ook gepresenteerd. Maar alles overziend spraken de deelnemers aan het eind van de bijeenkomst de intentie uit om in de toekomst één organisatievorm, namelijk die van een nieuwe stichting, nader uit te werken. Met de bedoeling dat de voordelen van de andere organisatievormen behouden worden en er goede afspraken gemaakt worden om de nadelen van de nieuwe stichting hanteerbaar te maken.

Inmiddels heeft iedere vereniging deze intentieverklaring besproken binnen hun besturen, zo ook onze vereniging op 27 januari jl. Afgesproken is dat Hans van Dam dan wel Tonnie Landman zitting gaan nemen in de Projectgroep.

Vacature voor secretaris

Wij zoeken iemand die enthousiast is, affiniteit heeft met de doelgroep van onze vereniging en graag deel wil uitmaken van het bestuur.

De secretaris zorgt ervoor dat alle bestuursleden, vrijwilligers, medewerkers, en andere belangstellenden de juiste informatie/stukken ontvangen voor de bestuursvergadering. De secretaris notuleert de vergaderingen, denkt mee bij het ontwikkelen en schrijven van beleidsplannen. Onkosten worden vergoed en u kunt cursussen volgen bij de academie van PGO Support.

Voor reacties of meer informatie, kunt u contact opnemen met Guido Ongena via gongena@ver-ooginoog.nl, 0614 39 33 35, of met Tonnie Landman, 0640 422 964, tlandman@ver-ooginoog.nl.

Het is een weemoedige dag. Mijn vader zou vandaag jarig zijn geweest. Mijn lieve papa, ik mis hem. Troostend is het besef dat hij altijd mijn vader zal blijven. Niemand anders neemt zijn plaats in of zal dat ooit doen. Hij is en blijft mijn enige vader, of hij er nou fysiek bij is of niet.

Een vriendin van lang her was gisteren jarig. Haar man en zij werden op de middelbare school een stel en zijn dat altijd gebleven. Zij stichtten een gezin in de periode dat ik mijn eigen kinderen kreeg, zoals dat gaat bij generatiegenoten.

Het hele gezin staat deze dagen rond de man, vader en vriend omdat hij 'is uitbehandeld', medisch jargon voor de tijd die hen samen rest. Zijn onvermijdelijk sterven ligt in de nabije toekomst.

Het beeld van dit gezin, van deze strijd, van deze vriend, maakt dat mijn tranen meerdere keren vloeien deze dagen. Zo jong nog. Hij is 58 jaar. Zij 59, sinds gisteren.

Mijn eigen soesa met het blinde oog valt hierbij in het niet. Hoewel, de laatste weken was ik weer vaak in het ziekenhuis. De oogboldruk was opnieuw te hoog, door een bloeding of ontsteking, met hoofdpijnaanvallen tot gevolg. Ik moest weer aan de rotzooi-pillen en een nieuwe ooginjectie werd voorafgegaan door een ontlastende vochtpunctie. Dat laatste was een noviteit voor mij. Het klinkt vervelender dan het was. Heus.

Wij Hollanders vinden het mooi als je in moeilijke tijden flink bent. Ik ken de klappen van het flink-zijn. Zij is ook flink. Hij is ontiegelijk flink. Er is niets aan flink-zijn. Het is geen keuze. Je moet wel. Je moet door. Liever was je niet flink.

Tenminste, ik wel. Ik zou liever klagen over toegenomen rimpels dan over een blind oog. Hij zou liever klagen over een blind oog dan over de naderende dood. Het lot is wreed.

Wij, de omstanders, staan met lege handen. Er is alleen een beetje troost. Daarom, voor hem, voor haar en voor hun kinderen: ***'Houd moed en van elkaar'.***
Wordt vervolgd... *Rita Verduin*